

Sygn. akt II KO 74/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 5 grudnia 2017 r.

w sprawie J. L.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnie
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 grudnia 2014 r., w sprawie II AKa [...],

zmieniającym częściowo wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 grudnia 2013 r., w sprawie XII K [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 20 listopada 2017 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek J. L. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 grudnia 2014 r., w sprawie II AKa [...], zmieniającym częściowo wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 grudnia 2013 r., w sprawie XII K [...], na mocy którego J. L. został skazany na karę łączną 8 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 197 § 1 k.k. i inne. Skazany złożył również liczne inne pisma, o treści tożsamej z wnioskiem o wznowienie postępowania – z dnia 18, 23 oraz 26 października oraz z dnia 6 listopada 2017 r. (karty - 6, 10, 15 i 22).

Uzasadniając swój wniosek skazany powołał się na fakt złożenia fałszywych zeznań przez świadka A. S. w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Zdaniem skarżącego A. S., była żona skazanego, dopuściła się w rezultacie przestępstwa, które miało wpływ na treść orzeczenia. Nadto w sprawie po wydaniu prawomocnego wyroku pojawiły się również nowe fakty i dowody nieznane wcześniej sądowi. Skarżący podnosi, że nie dopuścił się przypisanego mu czynu i potrafi tego dowieść w nowym postępowaniu. Podobna argumentacja została przedstawiona we wszystkich powyższych pismach skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. przepisem art. 545 § 3 k.p.k. – dodanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, Nr 1, poz. 5*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego J. L. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 do § 3 k.p.k. Podkreślić należy, że sprawa tego samego skazanego o wznowienie postępowania zawisła już kilkakrotnie przed Sądem Najwyższym – ostatnim razem w sprawie o sygn. akt II KO 23/17. W wyniku złożenia przez skazanego wniosku o wznowienie postępowania i wyznaczenie mu obrońcy z urzędu (k. 1 akt II KO 23/17), na podstawie art. 81 k.p.k. w zw. z art. 78 § 1 k.p.k. i art. 84 § 3 k.p.k. J. L. został wyznaczony obrońca z urzędu w osobie adw. M. B. w celu ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania lub poinformowania Sądu Najwyższego, że nie stwierdzono podstaw do złożenia takiego wniosku (k. 18 akt II KO 23/17). W dniu 1 sierpnia 2017 r. wyznaczony obrońca złożył informację o niestwierdzeniu podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania (k. 41 akt II KO 23/17). Obrońca stwierdził, że wniosek o

wznowienie postępowania w sprawie niniejszej był już przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy i został oddalony jako oczywiście bezzasadny postanowieniem z dnia 11 maja 2017 r. (w sprawie o sygn. akt II KO 8/17). Podniósł również, że argumenty przedstawione w obecnym wniosku są tożsame z tymi, które wskazywane były w poprzednim wniosku, a które zostały uznane za oczywiście bezzasadne. Stwierdził, że podnoszone w piśmie skazanego informacje o tym, iż pokrzywdzona odwiedzała go, a skazanyłożył na utrzymanie rodziny, nie mogłyby i tak w żaden sposób wpłynąć na kwestię odpowiedzialności karnej skazanego. Dodał, że nie udało mu się ustalić w czasie rozmów ze skazanym okoliczności, które pozwoliłyby na precyzyjne sformułowanie twierdzeń i wniosków dowodowych mogących stanowić podstawę do wznowienia postępowania.

W tej samej sprawie o sygnaturze akt II KO 23/17, zarządzeniem z dnia 30 sierpnia 2017 r. – w konsekwencji skierowania do Sądu Najwyższego kolejnych pism przez skazanego – Przewodniczący II Wydziału Karnego w Izbie Karnej Sądu Najwyższego, na podstawie art. 84 § 3 k.p.k. odmówił skazanemu J. L. wyznaczenia kolejnego adwokata z urzędu w celu ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania lub poinformowania Sądu Najwyższego, że nie stwierdzono podstaw do złożenia takiego wniosku (k. 55 akt II KO 23/17). Wobec nieuzupełnienia przez skazanego braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania, na podstawie art. 530 § 2 w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku J. L. o wznowienie postępowania w sprawie XII K [...] Sądu Okręgowego w W. zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] o sygn. akt II AKa [...] (k. 65 akt II KO 23/17). Kolejne pisma skazanego w tej samej kwestii i przedstawiające tę samą argumentację zostały pozostawione bez dalszego biegu (k. 79).

Z analizy pism przedstawionych w obecnej sprawie i pisma zawierającego wniosek o wznowienie postępowania wynika, że wszystkie opierają się ponownie na tych samych argumentach, co zgromadzone w poprzednich sprawach toczących się przed Sądem Najwyższym w wyniku składania kolejnych wniosków o wznowienie postępowania przez tego samego skazanego, o sygnaturze akt: II KO 50/16, II KO 8/17, II KO 10/17 i II KO 23/17. Także i w obecnym wniosku skazany J. L. podnosi, że A. S. dopuściła się przestępstwa fałszywych zeznań,

które miało wpływ na treść orzeczenia, co również, jego zdaniem, oznacza, iż po wydaniu prawomocnego wyroku w sprawie pojawiły się nowe fakty i dowody nieznane wcześniej sądowi. Skarżący stwierdził, że nie dopuścił się przypisanego mu czynu i potrafi tego dowieść w nowym postępowaniu. Wskazał również, że skoro pokrzywdzona zawarła z nim związek małżeński i odwiedzała go w pracy razem z dziećmi, to nie mogło być prawdziwe twierdzenie o popełnieniu przez niego przestępstwa. Trzeba jednak podkreślić, iż żadna z tych okoliczności nie stanowi wymienionych w ustawie podstaw do wznowienia postępowania, którymi są wyłącznie: popełnienie przestępstwa w związku z postępowaniem, gdy istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia – jednak w tym przypadku przestępstwo to musi być stwierdzone prawomocnym wyrokiem sądu – a także to, że po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące, iż skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Zaistnienie żadnej z tych podstaw wznowieniowych nie zostało przez skazanego uprawdopodobnione w złożonym przez niego wniosku. Zeznania pokrzywdzonej zostały przez sądy orzekające w sprawie uznane za wiarygodne i znajdujące oparcie w pozostałym materiale dowodowym. Również fakty podnoszone przez skazanego nie mogłyby wpłynąć na treść wyroku, gdyż nie dotyczyły okoliczności popełnienia czynów, które zostały mu przypisane.

Reasumując podkreślić należy, że w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie ocenia się również poprawności przeprowadzonego postępowania pod kątem wystąpienia względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 k.p.k. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej. Sąd w ramach postępowania wznowieniowego jest uprawniony zbadać tylko to, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego, a nie czynić ustalenia faktyczne na podstawie tych dowodów.

Wszystkie te okoliczności, oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego wniosku o wznowienie postępowania.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

I.n